PREDGOVOR

"Znaš, onaj kum ti je soj od čovjeka ... Našao mi se kao rođeni brat... Čovječe, pa on je spasio...".

"Slušaj, stari ti je stao iza nas kad je bilo teško .. To mu nećemo zaboraviti... Trebalo je imati petlju ..."

"Sin vam je baš jedno zlatno dijete i ima dušu .. nije iskvaren ... djeca mogu biti ovakva i onakva, ne možeš reći da su pokvarena, ali taj mali ima nešto što imaju dobri ljudi kad odrastu..."

"Bez pretjerivanja, hvala vam za ovo što radite za nas jer ste pokazali da ste prijatelji onda kada je to najpotrebnije... I sva tvoja porodica..."

"Otkud baš da se to vama dešava ... pa vi ste zadnji koga takve stvari trebaju da snađu..."

Ove riječi su odzvanjale baš ovih dana kada sam okončavao rad na ovoj zbirci i kada moja porodica preživljava novi izazov bolesti, kao da su se trudile da kažu nešto čega u knjizi nema toliko koliko ga ima u stvarnosti. Jesam li ja srećan čovjek? Jesam li bogat? Gdje leži snaga koja pokreće moj život i sve oko njega?

"Uvijek s ljudima radi tako da kad odlaziš možeš još

jednom da se okreneš i pogledaš ih u oči." Ove riječi moje babe Vukosave nijesam razumio kad su izgovorene ili na njih nijesam obraćao pažnju. Sada svakim danom sve više saznajem šta one stvarno znače. I baš zbog toga držim sebe jako bogatim čovjekom, a malo zapuštenim pjesnikom koji se saživljava i sa ovim što vidi, a ne samo sa onim šta osjeća.

To je i moj odgovor na ona pitanja otkud toliko sjete u stihovima, a u stvari sam nešto sasvim drugo.

Otkucava drugi sat iza ponoći dok budan slušam tišinu svojeg doma. I toplo je oko srca. Sve je tu onako kako je suđeno. I ove drage odaje i onaj isti žar od prije dvadeset pet godina i ona toplina oko srca iz 90-te. Samo po koja kap čežnje za ovom sestrinom slikom ispred mene i onih 2000 kilometara što nas dijele. Ali i to je život. I ta čežnja; i ova ljubav i ova toplina doma; ova draga bića i ovi stihovi; one slike i oni ljudi ovdje i tamo. Sarajevo, Beograd, Podgorica, Pljevlja ... To je ono što pokreće moj život. Bez prestanka.

U Podgorici,
novembra, 2004.godine Autor

Tanke niti

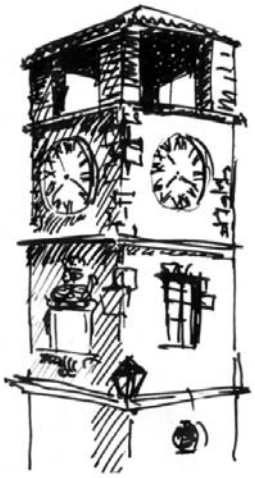

Ne kidajte noćas moje srce
ostavite ove tanke niti
to su pjesme koje rane liječe
kad ne budu ni ja neću biti

Vino slatko a život je gorak
na koraku svakom se
susreću
stazom što je dugi okrenuta
život prođoh tragajući sreću

Još se nadam i iskrice tražim
dok se zadnje svjetlo nade gasi
u snovima nije sve propalo
samo da se duša malo skrasi

Evo sad sam na trenutak stao
na kamenu svojih spoticanja
tek ne bi li na tren uskrsnuo
jedan djelić riznice sjećanja

Uz Bajića sokak

Pogledom pratim izrovanu stazu
kako se diže nebu poput zraka
nizom lamela bliznica starih
uzduž sjetne pruge Bajića sokaka

Sve je još tiho u osvitu zore
naslućujem proljećni dan kako stiže
tiho i nenametljivo poput uspomene
na oku tragove prošlosti niže

Ja budan sanjam neko drugo vrijeme
i sve je tu na ovom mjestu
kaldrma, dućan, avlija, mehana
uz bezbroj slika uz zemljanu cestu

Na dnu mojih grudi u malenom kutku
baš uz samo srce kad jače zatuče
za trenutak ubijam to bezlično danas
da osvetim neko zaboravljeno juče.

Čarobna slika

Raspukao vidik ko pupoljak zreli
kroz livade rosne do zelenih šuma
valjajući opor miris posle kiše
i zvuk kolskog točka s vijugavog druma

U osvitu zore sjajna voda blista
rosna trava biser od izvora krije
breza vrbi listom dira sjetno granje
čuvajući tajne ćute obadvije

Samo tek ponekad pod lahorom krenu
tihi sjetni zvuci šumova od grana
tek toliko da bi tišinu slomili
i sakrili žubor sred bjeline dana

Evo stojim još sam na sopstvenoj sjeni
pogled poljem luta pa se namah smiri
svakim trenom dušu neprestano poji
i svaku joj ranu ožiljkom zamiri

Ne mogu da lučim u istome trenu
ljepotu na javi i dah snoviđenja
dok me muk vremena lako opominje
da čarobnoj slici kažem doviđenja

Pljevaljskim tamburašima

Svirajte. Neka zazvone
tambure u noći
sa vašom pjesmom i ja
sam rođen
ona prestati neće u srcu i
duši
gdje god da budem životom
rođen

Nedajte. Nedajte zaboravu ni jednu mrvu
sevdah je od nas u venama svakom
ali je vaše da vatra vječno gori
da tišina ne zavlada nad sokakom

Nosite. Nosite zvuke rodnoga kraja
bojite sve naše tragove sive
na svakoj struni lakoj treperavoj
bezbroj uspomena nek stoput ožive

Suzama. Suzama bacite izazov teški
sa svakom kapi što niz obraz krene
neka i pjesma sa usana pođe
baš kao nekad uz pendžere njene

Da je bar za tren ...

Steglo se srce u grudima
nad svakim dragim likom po jedna sjena
nestaje sve ljudsko u ljudima
rasplinjava se kao pjena

Licem u lice bez kajanja
zlurado pamćenje okiva praštanje
osveta prezire potrebu postojanja
uzalud doziva nevino maštanje

Da je bar za tren prst na čelo
i makar kap iz
čiste duše
ne bi sjećanje tako
uvelo
pod skamenjenim
snovima koji se
ruše

Veče pod Ostrogom

Evo ti se vraćam u
večernje sate
na zvjezdanom nebu
jedan oblak sivi
počiva nad mjestom
gdje se čežnje sreću
i posljednja nada traži
da preživi

Progonjen sam noćas utvarama tamnim
i lažljivom nadom da mi put pokaže
sve su moje misli tako čiste, jasne
al uzalud kad mi ništa ne pomaže

Na kapiji tvojeg beskonačnog carstva
tek je nekoliko izgubljenih duša
u svakoj se tiha molitva propinje
kušajući nemir što tišinu sluša

Samo pogled sjetni odsjajem doziva
bijeli bedem vjere podno čvrste stijene
ja osjetih snagu što grudi napaja
dok sa zvukom zvona tumaraju sjene

Ljubim hladan okov sa kapije drage
ruka sama klizi i reljef s nje dira
ništa više nije kao tren ranije
za tih par minuta nađoh vijek mira

Čudna igra sudbine

Rascvjetanom baštom javi se proljeće
s jutrom umivenim kapljicama kiše
tek toliko da bi vazduh pročistile
i pogled na palmu što se nježno njiše

Na slabašnom valu poigrava pjena
noseći ka kopnu tajne plavog mora
udarom u kamen sebe žrtvom daje
za milion novih kćeri sa obzora

Sa lica se jedna tanka pruga sliva
putem preko bora potamnjele puti
nestajući negdje krajem od usana
tragom koji samo bol i patnju sluti

U prizoru ovom čudna igra sudbe
spaja ljudskog biće s izvorom života
u jednom sjećanje slabu nadu budi
u drugom se prepliću snaga i ljepota

Podaj srce

Pucanj u mraku i smrt u zraku
na izvoru riječ zastala bez glasa
zloj kobi su noći bliznice jedine
a mrak i tišina jataci krvlju plaćeni.

Ima li ovo mrtvo more još talasa
zar smo opet ćuteći za život skraćeni
ako je ružan san ko će da nas uštine.

Koliko još straha, bola i uzdaha
treba da se otrgne ovo u grudima
dok postoji čovjek još nade ima
samo ga treba prozreti iz tame
i razlikovati među tolikim ljudima.

Podaj mu i ti srce nek ne otima
tako je bolje i za nas same
što čekamo, a ne znamo šta već danima.

Ne čekaj

Ne čekaj ga on
noćas neće doći
uzalud pogled tamu
upija
i zadnji treptaj
mjesečine krade
tek što je počela
čežnja već ubija

Ne spremaj postelju sniježno bijelu
satkanu od sjajnih snova i maštanja
stegni srce u te mladalačke grudi
nespremne za ovaj tren od opraštanja

Samo se pomoli nad ovim plamičkom
i podari nevinu djevojačku sjetu
na oltar uzvišen za žrtvu nevinu
vječno izgubljenu u dalekom svijetu

Gospo od Škrpjela

Gospe uzvišena jesu li to tvoje oči
prosule pogled na ovaj komad mora
podno ljutog krša u tjesnacu uskom
spojenom mirisom lavande i bora

Ta dva ostrvca usred plavetnila
jesu li to biljezi na blaženom licu
što se ogledaju u bonaci vječnoj
čuvajući zornu valu bisernicu

Je li ovaj talas koji se primiče
samo jedan uzdah s tvojih svetih grudi
te odnosi svjetlost ka osvitu dana
tamo nad planinom novu zoru budi

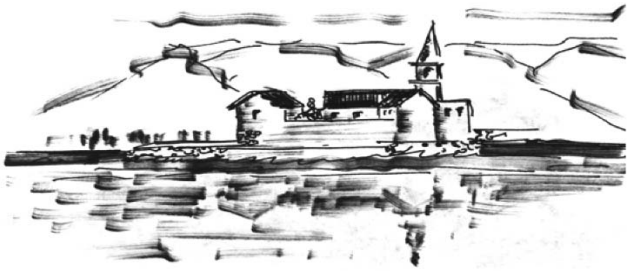

Nije li to kopno sredinom zaliva
kušalo da moru uzapti ljepotu
baš na ovom mjestu svilen trag ostavljajuć
čovjekovoj duši dok je u životu

Dišem i ćutim poput mirnog žala
svakim svojim damarom vrijeđam tišinu
oko poji žednu želju za spokojstvom
dok mjesec miluje modru površinu

Noć pred kišu

Noć poput neprozirnog meda
sladunjav miris vazduhom širi
i skoro da plućima disati ne da
opora vlaga i vjetrić što piri

Prašine oblak sporo se valja
nadomak livade tek pokošene
samo na mahove mjesec se javlja
prosipajući po otkosima sjene

Najednom stade šumiti jače
zeleno lišće sa vitkih grana

to gusta lipa još jednom plače
predosjeća dolazak jesenjih dana

Zapara nebo svjetlica munje
oganj rastjera za trenutak tminu
dočeka prve kapi žedno žbunje
i ljetnja tišina grmljavinu

Stojim nasred polja
opijen prizorom
dok licem promiču prve krupne kapi
težina nestade kao noć pred zorom
za ovim trenom duša od iskona vapi

Veče nad selom

Ispijen pogled daljinom traži
krajolik ispod nebeskog svoda
i zadnju liniju na horizontu
po kojoj rumenilo večeri hoda

U polutami lelujaju sjenke
topi se zadnja svjetlosti zraka
sa malene breze lišće šumi
talasom zvukova iz polumraka

Nadomak livade potok žubori
noseći sa sobom izvor života
kroz polegle bohore zelene trave
vjetar kroji tragove poput somota

Licem u lice sto izazova
nadmeću se u skladnom nizu
proredi rosnog ladoleža
jedan drugom nesnosno blizu

Iskonskom ljepotom usnulog sela
zaigra sjajnog oka zjenica
još samo treptaj u pomračini
i nebom zaplovi milion zvjezdica

Noć licemjerja

Sa sniježne bjeline njenih grudi
osjećam noćas gorčinu čemera
dok slušam ravnomjeran otkucaj srca
sakriven zidom od čistog mermera

Sred misli mojih raspolućenih
nijedan razlog da me natjera
da zaustavim vrijeme što teče uzalud
kroz ovaj tren kojim caruje nevjera

Ćutim plutajući pogledom nemira
u prizor kojem ne vidim svrhu
eh kad bih mogao da skratim muke
spreman da ponovo krenem ka vrhu

Uzdah donese olakšanje bez glasa
u lica bez osjećanja zasija zora
mrtvilo noći zatalasa jutro
i neizvjesnost koja otići mora

Sve je isto

Dobuju prve večernje kapi
povrh limene nastrešnice
nadomak prozirne pomrčine.

Za svakom žedna zemlja vapi
darujući njedra poput grešnice
oporom zraku sa okusom gorčine

Podrhtava usnuli list na vjetru
zatečen talasom nenadne svježine
kupi svaki atom spasonosne vode.

Zadnji dašak otrže peteljku tanku
bacajući tijelo skoro bez težine -
od grane u mraku list ka zemlji ode.

Bože, pomislih, zar nije sve isto?

Tek što se skrasiš i zaklon nađeš
u toplom skutu sopstvenog doma
naiđe čudesan lahor života
goneći te da u mrak zađeš,
u nepoznato k' predvečerju tvog sloma

I nema nade, nema kajanja
tek poneki trag sjećanje išće
u gustoj magli razočaranja.

A život teče dalje bez povratka
uz poneku tužnu sliku iz prošlosti
lutaš bespomoćan ko na vjetru lišće.

Violino drugarice stara

Zašto noćas ćutiš
drugarice stara
što usahnu pjesma na
strunama tvojim
ti znaš dobro svemu
odoljeti mogu
samo ove tišine užasno se bojim

Kada tvoji zvuci samoćom zaćute
njenu sliku vidim na obodu čaše
i onako gorko vino suzama pomutim
tražeći u njemu uspomene naše

Stoput zagrljeni dali smo ti sebe
ti zauzvrat nama ono malo duše
čuvali smo dugo latice ljubavi
ne dajući da ih hadni vjetri suše

Sve je ostavila i sve zaboravila
zakletvu što čitav jedan život traje
ja naivan vjerovah u sve njene laži
sad uzalud tumaram kroz naše odaje

Zato noćas sviraj kao nikad prije
u tvojem vrtlogu ubiću samoću
nek se tvoji jecaji biserom okite
nju da zaboravim bar ovu noć hoću

Dvoje

Mjesec krade tamu ljetnoj noći
zlatnim zrakom bašču obasjava
sladak miris jorgovana kruži
dok se pjesmom ptica oglašava

Lagan vjetrić po sjajnoj dolini
nosi talas ponoćne svježine
žubor potok u susret mu nosi
odsjaj vode s kapljom mjesečine

Tu nadomak skrivene ljepote
jedva čujni šapat se otima
iz tišine glas umilni zvoni
trepereći na jedrim ustima

Ona njemu crne oči skriva
držeći mu glavu na njedrima
on joj rukom bijel skut miluje
dok joj damar kuca na bedrima

Uzdah kida tanan mir ponoći
srce bije podno nježnih grudi
ne žuri se tmino da nestaneš
njih će dvoje zoru da probudi

Starac u magli

Steglo se jutro u tih par koraka
neprozirnom gustom maglom poduprto
samo uska staza čvrsto utabana
vodi staklen pogled ka zidu bjeline.
Studen grabi zadnji ostatak od mraka
pod njenom silinom
puca stablo krto
i sa njime kostur
osušenih grana
nasred nevidljive
zelene doline.

Ostaralo lice
režu teške bore
koja od težine,
koja od starosti
mraz oštrinom brusi ispucale usne
zalud sakrivene namaknutim gunjem.
Tek ponekad vrelim dahom se otvore
prkoseći zimi sred njene jarosti

u carstvu tišine i ledine puste
prekinute kad-kad nedoraslim žbunjem.

Još se samo stopala čuje zvuk u snijegu
kako škripe skladom u zagrljaju jutra
jedva čujni uzdisaj pomjera granicu
odvajajuć ravnodušnost naspram
nespokojstva.
U jednom se trenu svi nemiri legu
duša žudi nekom nedostižnom sjutra
a dan se pretvara u gorku samicu
ispunjenu čemerom svog nezadovoljstva.

Poltronu s dužnim poštovanjem

Ovdje si sebi sasvim dovoljan
i svakom možeš biti po volji
vazduh je ovdje sasvim povoljan
a trenutak ne može biti bolji

Ne gledaj oko sebe sve isto je
u prljavoj vodi jednako pliva
samo za tebe još sve čisto je
znam da ti duša naprosto uživa

Eto i osmjeh ti licemjerjem gori
klimoglav učen za njim slijedi
ako ti nagon usta otvori
reći ćeš glupost koja ne vrijedi

Zato si satkan da budeš robom
utihnut zlatnom brnjicom ćutanja
i prije smrti okovan grobom
na samom početku svojih lutanja

Čemer u čemeru

Idi, okušaj sopstvenu sreću
isprati trag zvijede koja te vodi
na tvoje mjesto dolazi samoća
vječiti trgovac ljudskim dušama.
Nizašta na svijetu reći neću
za ovaj nemir što se u meni rodi,
za toplinu koju uzima tvoja hladnoća,
za ovu pustoš ostalu za nama.

Ne okreći glavu prema sjeveru
ionako se ne vidi zvjezda Danica.
Tamo još samo mahovina snove prekriva
i skriva ih u mreži svojeg korijenja.
Odlazi da mi ostane čemer u čemeru,
još jedna života prazna stranica
što svaku vedru misao podriva
i svaki osmjeh tugom mijenja.

Kupujem bar ovaj tren čašom gorčine
ispijam sa dna talog mrkog tanina
ukusa oporog kisjelog grožđa
baš sad i ovdje pred rađanje dana.
Nestaju lagano snovi s godinama,
naokolo prostorom caruje tišina
dok u srcu steže studen poput gvožđa
samo sam kamičak među stijenama.

Rijeka života

Zamire lagano odjek u daljini
odnoseći glasove do kamenog svoda
podno sivog krša i carstva orlova
u klancu preuskom blista hladna voda

Na rub te oaze nebeskoga mira
tik uz sjajnu površ ljepote lednika
razgranala grane ljepotica jela
kradući poglede običnih smrtnika

Pod njom studen izvor jezerinu mami
i presahlo grlo namjernog putnika
da u travi rosnoj s bohorom planinskim
zastane u hladu pokraj kamenika

Nema tog lutanja ni njegovog cilja
da me odgovori od bisernog vrela
gdje god da me odvela rijeka života
s ovom divnom slikom uvijek bi me srela.

Ne razumiješ

Uzalud dajem sebe na oltaru
ti ništa ne razumuješ.
Razmišljaš usko, racionalno
i samo u jednom smjeru.
više i ne moraš da se trudiš -
ti naprosto prestaješ u sve da vjeruješ,
ubijaš osjećaj hladno, profesionalno
lagano da žrtvu ne budiš.

Odnekud zaboravljena pohota noćas
probudi u tebi instinkt života
sakriven ispod baršunaste kože,
prostruja na tren venama kratko.
Svilen konac tijelom odmota
tek toliko da osjetim šta može
usiljen dodir i vino slatko ...
a onda se jadnom sivilu vratiš začas.

Likuješ i boluješ, otimaš i daruješ,
čitavo jedno trajanje dugo
prolazi u ravnoteži tvojih lutanja.
Prelaziš stare slike poput sjećanja
svilenim koncem ranu zašiješ
lijekom za sva naša ćutanja.
I nema dalje i nema drugo,
ispred nas je samo trošan most obećanja.

Taxi

Ako mi tebe otmu raskošnice
kome će bisernu ogrlicu dati
koga će u ove sjajne gore zvati
kad s tebe padne kruna ljepotice

Kako će divlja orhideja

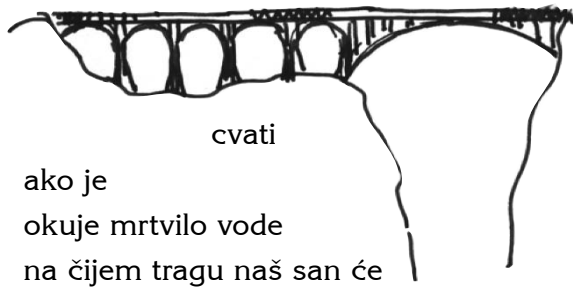

cvati
ako je
okuje mrtvilo vode
na čijem tragu naš san će
da ode
kada te goli beton uzapti

Hoće li miris sa Crnih Poda
ikada više opojem da mami
ako ga ostaviš njegovoj tami
nasred tišine kanjonskog svoda

Da li će bilo zakucati jače
kada tim putem ponovo mine
u čijem će oku iskrica da sine
i srce se stegne da ne zaplače

Govorim a ne znam šta nosi sjutra
ne očekuj da ti skinem njihove okove
bespomoćan sam a još grlim tvoje obale
i strasno ljubim tvoja blistava jutra

U basti

Preko snenih kapaka trepti mjesečina
uhom tiho šumi šapat breze mlade
u krajičku oka lebdi sjena laka
putujući tragom baštenske ograde

Ležim u bohoru mirišljave trave
gledajući nebom prosute zvijezde
kako zlatnim sjajem Zemlji se primiču
pa za tren pod oblak usamljen odjezde

Čujem skladnu pjesmu cvrčaka svirača
remete tišinu avgustovske noći
jednoličnim zvukom parajući vazduh
prkose vrućini i gluvoj ponoći

Sve je tako mirno i spokoja puno
ka dalekom jutru mrak se na put sprema
dok lagano nestaje zadnji komad jave
u san čvrsti tonem pod krošnjom bagrema

Budi od bila jača

Za kim tugu kriju noćas tvoje oči
na čijoj si javi snove ostavila
kome mrakom pogled plovi u samoći
gdje bi jutrom dušu sjetnu odmorila

Na tvojem je licu bezbroj crnih misli
prve sitne bore tragom urezalo
ti još život pravi iskusila nisi
a već ga je pola u beskraj nestalo

Stegni noćas jako srce ispod grudi
znam da nije lako i da samo tuče
al' pusti ga da se još jednom probudi
i da te sa sobom naprijed povuče

Nije tvoja mladost da prođe uzalud
pa baš da je jadna ogrezla od plača
ne daj da na tebe padne crni usud
budi od svog bola i viša i jača

I to je Crna Gora

Prvi zrak zore razasut naokolo
izlomljen ljepotom hiljadama gora
nebeskom raju prizori slični
i to je Crna Gora

Biser se niže vodama planinskim
hitajuć' modrini najljepšega mora
niz vrletne tjesnace i doline plodne
i to je Crna Gora

Bezvodnim krajem stražare stijene
u carstvu jedinom rumenih zora
rosom okupana livada blista
i to je Crna Gora

Žar ognjišta doma u jutro rano
rađa naš hljeb od devet kora
majčinom staračkom rukom načinjen
i to je Crna Gora

Suza u oku sjetom naslućena
u sjenci vitkog zavičajnog bora
iz magle guste sjenom dom vaskrsava
i to je Crna Gora

A ćuteći opominje gorda, ponosita
dok vrijeme teče jer teći mora
samo njen trag među' zvijezdama ostaje
i to je Crna Gora

Majko

Majko, probudi noćas svjetlo u meni
ne daj da caruje tama
moj život još jednom pokreni
ko prvi put učini to sama

Noćas su mi ranili dušu, majko
odnijeli života pola
zarili zlatan nož u leđa
ostavili u carstvu bola

To su me majko ranili ljudi
(ili su to maske samo)
ako su ljudi gdje je ono ispod grudi
šta im to kuca tamo

Lagali su majko, gledali me u oči
rekli da obraz je jedan
gdje god odsad noga da mi kroči
biće to samo bezdan

Majko, još jednom pogledaj čovjeka
makar mi snagu podari
istina umire - laž će dovijeka
neću više da budem onaj stari

Ne zaboravite

Bukti u vatri bukovo drvo
goneći nebu varnice lake
u tišini decembarske noći
čini mi se kao da još čujem korake

Škripi napolju cijelac pod nogama
mraz lagano svojom silinom steže
još me sve tako natrag vuče
i podsjeća na uspomene svježe

A kad hladnoća tijelom krenu
u srcu zaigra neka čudna toplina
razlivajući se po veni svakoj
poput gutljaja rujnog vina

To se zavičajna slika još jednom javlja
čovjekovo sjećanje posljednje i prvo
ponovo zove vilinskom pjesmom
nasred kopna moje rajsko ostrvo

Zato sam mislima još uvijek tamo
zato je rodna kuća blizu
ne, ja tome nisam izuzetak
ja sam samo jedan u nizu

To je naša gruda, mili moji
izgubljena na prilazima velegrada
ćutanjem i zaboravom obavita
povratku se našemu nada

Ne zaboravite je gospodo nova
kad zadebljaju vaši buđelari
uzalud perete tragove svoje
zalud vas skrivaju bulevari

Otkuda samo ovaj talas istine
kome ja ovu poruku spremam
kad i sam često zaboravljam
ja na ove riječi prava nemam

Plamen proguta posljednju kladu
na tren ustuknu studeno veče
među ovim ljudima samo ja sam čudak
jer od svojeg praga nemam ništa preče

Što god da dođe

Uzalud moje ime dozivaš
u predvečerje zvjezdane noći
ova vatra u meni razum nadjačava
opojnoj pjesmi srce darujem - neću doći

Prestani da zoveš uspomene
gluv sam na zvukove prošlosti
noćas prodajem dušu ovoj čaši vina
i vidim zaboravljen san iz mladosti

Ne traži da tugujem do zore
ti nikad nisi znala da maštaš
molim te samo ovaj put budi čovjek
i ne treba da mi praštaš

Ako ništa drugo budi uz mene
dočekaj bar jedno svitanje jutra
bez crnih misli i nevjerice
pusti da bude što god dođe sjutra

Jesenji dan

Lije bez prestanka ona teška
dosadna jesenja kiša
hladan vjetar češlja
polugole grane jasenove
unedogled sivilo razasuto
oblake tmurne sprema
o, zar i ovo može
danom da se nazove

Prozorsko okno kupi
igračice s nebeskog svoda

pomahnitale od puta duga
i željne ludovanja
roje se kapljice krupne
postajući vodena pruga
vidikom caruje izmaglica
u igri nestajanja

Odlazi zadnja toplina
poput varljive nade
studen prostruja tragom
zakašnjelog kalendara
veče se rana krade
poznatom ulicom dragom
sve je prekrila tišina
samo kiša o prozor udara

Prvi zraci

Četvrti stepenik prevaljujem
i čini mi se da više znam
iako ponekad sam sebi dosađujem
osjećam da još nisam sam

Kad čujem rijetke glasove razuma
kao da slušam usnule ideale
nestale u beskraju univerzuma
na talasima mašte zalutale

Prestaje li to vrijeme plača
i ruševina posrnulog morala
dolazi li mladost ljepša i jača
od one koja je pred nama umirala

Ne, to su samo prvi svijetli zraci
tek da podsjete da se bolje može
ali mi, o Bože, prijaju ovi znaci
koji bude vrelu krv ispod kože

Generacijo '63

Pružam ti ponovo ruku, zar ne vidiš,
na njoj su tragovi naši
i tanka linija života
isprekidana ali duga.
Zar da nas ovaj trenutak plaši?
Prošli smo toliko toga,
vezala nas sreća i tuga
i neke riječi strasne ...

Sjeti se voljeti nije sramota -
kažem ti sad izdaleka
dok neko drugo vrijeme
razvaljuje vrata naših snova.
Znam da časovnik nazad ne može
kad se klupko vremena odmota.
Ali ako bi svako ponio svoje prošlosti
breme
možda bi bilo lijeka,
možda se ne zaboravi ...

Bili smo malo drugačiji,
sasvim posebno sjeme
klica ljubavi i radosti,
njiva života bez korova,
svakog nebeskog susreta tjeme.
Naši dani su bili moji i svačiji...
a ko su onda ovi ljudi oko nas
- zar su oni izašli iz naše mladosti?

Molim se za još jedan buket
kakvog nema od naših dana
Ej, krikom prekini tišinu -
mi ovo nismo htjeli ...
to nije izašlo iz naših grudi ...
htjeli smo nešto drugo ...
Vidi kako lažni glamur prekriva taštinu,
kako nepravda istini sudi ...
Probudi se, nije te bilo dugo ...
a nit nam je pokidana.

Sadržaj

Predgovor 3
Tanke niti 5
Uz Bajića sokak 6
Čarobna slika 7
Pljevaljskim tamburašima 9
Da je bar za tren 10
Veče pod Ostrogom 11
Čudna igra sudbine 13
Podaj srce 15
Ne čekaj 16
Gospo od Škrpjela 17
Noć pred kišu 19
Veče nad selom 21
Noć licemjerja 23
Sve je isto 24
Violino drugarice stara 26
Dvoje 28

Starac u magli 30
Poltronu s dužnim poštovanjem 32
Čemer u čemeru 33
Rijeka života 35
Ne razumiješ 37
Tari 39
U bašti 41
Budi od bila jača 42
I to je Crna Gora 43
Majko 45
Ne zaboravite 47
Što god da dođe 49
Jesenji dan 50
Prvi zraci 52
Generacijo '63 53